

איך הארנבת אבדה את זנבה

כאשר האל גלוסקאפ יצר את החיות בקנדה הוא דאג לכך שכולן תהינה ידידותיות לעצמן ולבני אדם. הן ידעו לדבר וכמו בני אדם, הייתה להן איתם שפה משותפת. לכל אחת היה תפקיד מיוחד לפני גלוסקאפ וכל אחת עשתה כמיטב יכולתה כדי למלא את משימתה.

החיה העדינה והאמינה ביותר הייתה דווקא בוני הארנבת. באותם הימים היא הייתה חיה יפה, יפה הרבה יותר מאשר היום. היה לה זנב עבות ארוך, כמו זה של שועל, גופה היה גדול, תמיר ושמנמן, רגליה היו ישרות וחזקות והיא הלכה ורצה כמו חיות אחרות, ולא קפצה, כמו היום. היא הייתה גם נעימת הליכות וטובת-לב. לכן גלוסקאפ בחר אותה כמדריך היערות, חלוץ החורשות. לבוני הארנבת ניתן הכוח שאפשר לה להכיר את כל הארץ, כך שיכלה להוביל בני אדם וחיות אחרות לאן שהם רצו, בלי לתעות בדרך.

יום אביבי אחד ירבה בוני לבדה על בול עץ ביער, כשזנבה הארוך משתרע אחריה. היא חזרה בדיוק מתור ארוך והייתה עייפה מאוד. כשהיא כך ירבה, עבר לידה אינדיאני. הוא היה עייף ומלוכלך אחרי מסע ארוך וכך גם נראה. הוא זרק את עצמו קרוב לבול העץ שעליו ירבה בוני והתחיל לבכות מרות. הארנבת, בנועם הרגיל שלה, שאלה אותו מדוע הוא בוכה והוא ענה "תעיתי ביער. אני בדרך לשאת לאישה בחורה יפה שאביה הבטיח לי אותה לפני זמן רב. אך פיית יער מרושע אוהב אותה, ושמעתי שגם היא אוהבת אותו. ואני יודע שהיא תסרב להמתין לי, ותתחתן עמו בינתיים."

אבל הארנבת אמרה "אל תדאג. אני בוני הארנבת, מדריכה ביער. אראה לך את הדרך ואוביל אותך לחתונה בזמן."

האיש התעשת ומצב רוחו השתפר, והם שוחחו זמן מה ונעשו ידידים טובים. כשהאינדיאני התאושש וצבר כוח הם התחילו ללכת. אלא שהארנבת, בעלת רגליים ארוכות

הורידה לבור. "החזק ברגלי" אמרה וכשהוא עשה כך התחילה למשוך. היא משכה ומשכה ורגליה התמתחו מרוב הכובד, אך בסוף, במאמץ רב, הוציאה את האדם החוצה. אלא עכשיו ראתה בהפתעתה כי הרגליים האחוריות שלה התארכו בגלל העומס הרב. היא כבר לא יכלה ללכת ישר אלא רק לקפוץ לאורך הדרך. גם גופה התמתח ונעשה דק-גזרה.

הם המשיכו עכשיו בדרכם כשהארנבת מנתרת והאיש מתקדם בזהירות יתר. בסוף הגיעו למטרתם. האנשים התאספו לטקס החתונה והמתינו באי-סבלנות לבואו של החתן. גם פיית היער המרושע היה שם, כשהוא מחפש תחבולות כדי לזכות בבחורה. אך החתן הגיע בזמן והתחתן עם הבחורה, כפי שגם קיווה. ומאחר שהיה אסיר-תודה לארנבת, הזמין אותה לרקוד עם הכלה. בוני שמה טבעות על רגליה ותלין על צווארה, כפי שהיה נהוג בשבט זה, והצטרפה לחוגגים.

רצה מהר קדימה והוא לא ראה אותה רק בקושי. הוא הלך אחריה באיטיות כשמדי פעם רואה בין העצים את מעילה החום של המדריכה שלו. אך הוא עדיין דאג וחשב על הצרות שלו, ולכן לא שם לב ונפל לבור שליד השביל. הוא היה חלש מדי כדי לצאת לבד ולכן קרא בקול רם לעזרה. הארנבת לא ראתה אותו, אבל חזרה בשביל עד שהגיעה לבור.

"אל תדאג" אמרקה כשהיא מביטה פנימה "אוציא אותך מיד." היא הסתובבה והורידה את זנבה העבה והארוך פנימה לבור. "תפוס בזנב שלי" אמרה "ותחזיק חזק, ואני אמשוך אותך החוצה."

האיש עשה כך והארנבת נעה קדימה, אך האיש היה כבד מדי והזנב של בוני המסכנה נקרע. האיש נפל חזרה לבור בחבטה חזקה, כשהוא מחזיק את זנבה של הארנבת בידו. אך בוני האמיצה מעולם לא ידעה תבוסה והחליטה גם עכשיו לא להיכנע. היא תפסה עץ גדול ברגליה קדמיות ואת האחוריות

הם רקדו דרך היער הירוק איפה שזרמו פלגי מים רבים ונשמעה מוסיקה נעימה מרחוק. כשהכלה קפצה מעל אחד הפלגים, שולי שמלתה הארוכה נפלו למים ונרטבו. וכשהם יצאו מהיער לשמש, השמלה התחילה להתייבש ולהתכווץ, כך שהגיעה לה רק עד הברכיים. הכלה התביישה מאוד מכך, אבל הארנבת, שהרגישה את עצמה אחראית, רצה מהר למקום בו ידעה שמונחת פיסת עור צבי, ועטפה את רגליה של הכלה בעור יפה זה. על מנת לחזק אותו קשרה את העור בחוט. היא החזיקה קצה אחד של החוט בשיניה וקצה שני בידיה הקדמיות. אך באותו הרגע עבר שם זוג רוקדים אחר ואלה נתקלו במקרה בבוני, והחוט חתך את שפתה העליונה עד האף. הארנבת לא שמה לב לכך. היא חיזקה את השמלה של הכלה והמשיכה לרקוד עד הערב, עד שהירח עלה לשמיים. לפני שהלכה משם, האינדיאני וכלתו רצו לשלם לה עבור הטרחה, אך היא לא רצתה לקבל תשלום. אז הכלה נתנה לה מעיל לבן

יפה ואמרה "לבשי את המעיל הלבן בחורף. הוא בצבע השלג ואויביך לא יוכלו לראותך טוב מדי על רקע הלבן, ולא יוכלו לפגוע בך בקלות. אבל בקיץ חזרי ללבוש את המעיל החום, בצבע האזוב והעלים." בוני לקחה את המעיל בתודה והלכה בדרכה. הרבה זמן היא בילתה בארץ החדשה כי התביישה לחזור לארצה עם המראה החדש שלה. שפתה העליונה הייתה חצויה, זנבה אבד ורגליה האחוריות התארכו מאוד. אך בסוף אזרה אומץ וחזרה הביתה. חבריה מאוד התפלאו ממראה המוזר שלה והיו גם כאלה שלעגו לה, אך בוני התעתה את כולם. כששאלו אותה איפה הייתה, ענתה "הובלתי אדם לארץ רחוקה, אותה לא ראיתם מעולם, ולא שמעתם עליה." ואז סיפרה להם סיפורים משונים על הארץ והיופי שלה. "אבל איך אבדת את הזנב היפה שלך?" שאלו. והיא ענתה "בארץ בה הייתי חיות לא לובשות זנבות. זו ארץ אצילה מאוד, וכדי לא להתבלט הורדתי גם את שלי."

זנבות, הם רזים, רגליהם האחוריות ארוכות יותר מהקדמיות והם מקפצים ומנתרים במקום ללכת ישר. וכל זאת בגלל התקרית המשונה של בוני בחתונת האינדיאני, לפני הרבה, הרבה זמן.

"ולמה את כל כך רזה?" "הו" ענתה בוני "לא מקובל שם להיות שמן והצטרכתי לעשות דיאטה זמן רב כדי להרזות."
"ולמה את קופצת, במקום ללכת ישר כמו קודם?" שאלו.

"בארץ זו לא מקובל ללכת ישר. כך עושים רק גסי-רוח וחסרי נימוס. לקח לי זמן רד אצל מדריך מנוסה, ללמוד הליכה כמו זו עכשיו."
"ומה קרה לשפתך העליונה?" שאלו בסוף.
"שם, בארץ הזו, לא אוכלים כפי שאנחנו נוהגים לאכול" ענתה בוני "הם אוכלים במזלגות וסכינים, ולא בידיים גליוות. קשה היה לי להתרגל לכך ויום אחד הכנסתי סכין לפי, למרות שזה מנהג לא יפה בארץ זו, והסכין התחלקה ופצעה אותי, והפצע לא הגליד ממש."

כולם קנאו מאוד בבוני ושאלו עוד שאלות רבות.

אך עד היום כל הצאצאים של הארנבת לובשים מעילים לבנים בחורף וחומים בקיץ. לכולם גם שפה עליונה מפוצלת, אין להם